

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci v právní věci žalobců: A) nezl. R. M., B) nezl. R. M., C) nezl. R. M., zastoupených matkou T. M., D) T. M., E) R. M., F) R. M., všech státních příslušníků Kazašské republiky, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, poštovní příhrádka 21/OAM, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2004, čj. OAM-1046/VL-07-P-08-2004, OAM-1044/VL-07-P08-2004, OAM-1049/VL-07-P08-2004 a OAM-1048/VL-07-P08-2004, o kasační stížnosti žalobců B a C, zastoupených žalobkyní D, a žalobců E a F, proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2005, sp. zn. 48 Az 213-216/2004,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími žalovaného ze dne 6. 9. 2004, čj. OAM-1046/VL-07-P-08-2004, OAM-1044/VL-07-P08-2004, OAM-1049/VL-07-P08-2004 a OAM-1048/VL-07-P08-2004, nebyl žalobcům udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Žalovaný současně vyslovil, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobci proti rozhodnutím žalovaného podali žaloby u Krajského soudu v Praze, který je po společném projednání rozsudkem ze dne 27. 1. 2005, sp. zn. 48 Az 213-216/2004, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobci B a C, zastoupení žalobkyní D, a žalobci E a F (dále též „stěžovatelé“) podali kasační stížnost; byla však podána pozdě.

Ze soudního spisu vyplynulo, že krajský soud žalobcům pro řízení o žalobách usnesením ze dne 5. 12. 2004 ustanovil zástupce JUDr. Jana Konečného, advokáta v Praze. Písemné vyhotovení rozsudku bylo zástupci žalobců doručeno dne 11. 2. 2005. Stěžovatelé přitom kasační stížnost podali až dne 31. 3. 2005 (k poštovní přepravě).

Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována i tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Počítání lhůt se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., užitého ve spojení s § 120 s. ř. s. Lhůta počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující

její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Při počítání lhůt je tak třeba rozlišovat den, který určil počátek lhůty, a den, kdy lhůta začala běžet. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je pak lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno u soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li soudní řád správní jinak.

Stěžovatelé byli v řízení před Krajským soudem v Praze zastoupeni (§ 35 odst. 7 s. ř. s.), Krajský soud v Praze proto v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s. napadený rozsudek doručil jejich zástupci, a to dne 11. 2. 2005. Tento den je tedy dnem, který určil počátek lhůty; lhůta k podání kasační stížnosti začala běžet počátkem následujícího dne, tj. 12. 2. 2005 a skončila dne 25. 2. 2005. Stěžovatelé kasační stížnost podali k poštovní přepravě až dne 31. 3. 2005.

Na běh lhůty nemůže mít vliv skutečnost, že rozsudek byl krajským soudem zaslán rovněž (v řízení zastoupenému zástupcem) žalobci E (R. M.), kterému byl doručen 21. 2. 2005. Ostatně, i za situace, kdy by toto doručení mělo právní účinky, opožděnost kasační stížnosti s ohledem na datum jejího podání nemohlo ovlivnit.

Kasační stížnost je tedy zjevně opožděná a Nejvyšší správní soud ji z tohoto důvodu odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

Krajský soud správně postupoval, když s ohledem na § 108 odst. 1, věta první s. ř. s. a zjevnou opožděnost kasační stížnosti neodstraňoval její vady a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu